

Milan Bubák SVD

Oči ťa prezradia

Keď sa dnes vyberiete k očnému lekárovi, určite vám vyšetří nielen zrak, ale komplexné zdravie.

Moja babka mi zvykla hovorievať, že moje oči sú oknom do mojej duše. Keď sa mi pozrela do očí, vždy presne uhádla, čo práve prežívam, ako sa cítim. Moje oči jej poskytli všetky informácie, ktoré o mne a mojej momentálnej pohode či nepohode potrebovala vedieť.

Mnohí z nás si túto skutočnosť neuvedomujeme. Pre nás sú oči prevádznym kanálom, ktorým dostávame informácie o svete okolo nás. Zabúdame ale na to, že naše oči informácie do nás nielen prinášajú, ale ich i vynášajú.

Skúsme sa nad tým trochu zamyslieť. Predstav si ľudí, s ktorými si sa stretol dnes ráno. Akí boli podľa teba? Ako sa cítili? Čo prežívali? Boli šťastní? Mali vo svojom vnútri pokoj a radosť?

Z očí ľudí je možno vyčítať enormné množstvo vecí. Niekedy to, čo hovoria ich ústa a čo komunikujú ich oči spolu sedí a ty jasne vieš, čo sa v nich deje. Je tam zhoda. Ústa čosi hovoria a oči to dosvedčujú. A ty začneš týmto ľuďom dôverovať. A to ti otvorí cestu pre vzťah. Nebojíš sa ich. Nie je tam nič, čo ti nesedí.

No sú chvíle, keď medzi tým, čo hovoria ľudia svojimi ústami a čo komunikujú svojimi očami je priepasť. A ty sa cítiš nesvoj a tomu, čo ti ten človek hovorí, neveríš. Ako dôsledok, ak je to tak často, sa pre vzťah s týmto človekom neotvoríš.

Predstav si napríklad slávny obraz Mony Lizy. Čo je na ňom také zvláštne? Čo ťa upútava na Mone Líze najviac: jej úsmev alebo jej oči? Dôveruješ tejto žene? Je tento obraz taký silný preto, lebo ústa Mony Lizy sú v zhode s očami, alebo naopak v zhode nie sú? Ja osobne by som Mone Líze neveril. Podľa mňa medzi jej očami a ústami nie je zhoda a vyzerá potmehúdsky, šibalsky a neúprimne.

Predstavme si však niektorý z obrazov Matky Terezy. Ako pôsobí na vás táto? Dôverujete jej? Ja áno. Jej oči i jej ústa sú v zhode, a preto jej toľko ľudí verilo. Alebo si spomeň na známy obraz Kristovej tváre na turínskom plátne. Čo z neho ide? Čo Kristus komunikuje svojimi očami. Je to nežnosť, láska, vzťah, otvorenosť. Je tam zhoda medzi jeho ústami a očami? Je. Preto je obraz taký vyhľadávaný, a preto Kristus na ňom vzbudzuje dôveru.

Základnou vecou, na ktorej to všetko stojí je, že všetko, čo sa odohráva v tvojej myslí, sa odráža v твоjich očiach. Ak tvoje myšlienky o sebe samom alebo o svete okolo teba sú negatívne, tvoje oči to povedia. Tvoje ústa môžu splietať čo len chcú, tvoje oči ťa prezradia. Nie je to však zvláštne, že toto všetko vidíme na iných, no nevidíme to sami na sebe? Keď sa necítíme dobre a náš svet je rozbitý, myslíme si, že ľudia a svet okolo seba môžeme jednoducho oklamať a dať im najavo, že všetko je v poriadku. Nesnažíš sa snáď aj ty o niečo také? Nesnažíš sa ľudí

tým, že niečo iné si myslíš a niečo iné im dávaš najavo podviest'?

Je zaujímavé, že hoci oči sú našim oknom do sveta, v skutočnosti ich majú pod tvrdou kontrolou naše myšlienky. Predstav si napríklad niekoho, koho nemáš rád. Urob to teraz. Premýšľaj na chvíľu o tomto človeku i tom, prečo ho nemáš rád. Čo ti urobil, že ho nemáš rád? Teraz sa sústreď na svoje pocity. Čo cítiš? Obyčajne, keď sa v takomto prípade sústreďme na svoje pocity, začneme cítiť buď hnev, alebo rozčúlenie alebo možno frustráciu. Všetky tie emócie, ktoré ma jednak oberajú o energiu a jednak vedú k únave.

Teraz si pomysli naopak na niekoho, koho máš rád. Niekoho, kto je pre teba výnimočný. Cítiš ten úsmev, ktorý sa ti vynoril na tvári? Cítiš v celom svojom bytí tu ľahkosť, ktorá do teba vstúpila? A cítiš popritom i množstvo energie, ktorou sa tvoje telo nabíja, keď si na tohto človeka pomyslíš, a ktorá ti poskytuje pocit čohosi veľmi krásneho? A stavím sa, že pri tom všetkom budú žiariť tvoje oči. Z твоjich očí pôjde šťastie.

Jedným slovom to, čo si myslíš o sebe i o iných sa neustále objavuje v твоjich očiach. Všetko toto je viditeľné na твоjich očiach a svet okolo teba to na твоjich očiach aj číta.

A teraz sa, po tom, čo sme si vypočuli toto všetko, vyberme do evanjelia nasledujúcej nedele. Ježiš uzdravuje slepca Bartimeja. Sedel vedľa cesty. Nebol teda súčasťou prúdu, ktorým kráčali ľudia, kde sa odohrával život. Bol mimo neho. Bol odstavený. Prečo bol odstavený? Lebo nevidel. Ten však väčšina z nás má? No je možné, že mnohí z nás, ak nie väčšina, sedíme vedľa cesty, rovno vedľa Bartimeja. Odsotili nás tam možno iní, ktorí nám už nedôverujú, lebo naše oči a ústa nie sú v zhode. Alebo sme sa tam odstavili sami, lebo už nevládzeme ďalej predstierať. Nech je to akokoľvek, cítime, že naše oči nás zradili, lebo dávali najavo príliš veľkú tmú, ktorá sa nachádza v našom vnútri: tmu hnevu, frustrácie, dezorientovanosti, strachu, únavy, zatrpknutosti, smútku..., no hlavne tmu hriechu.

Povedali by sme, že máme chorý zrak, preto sedíme vedľa cesty. No to nie je pravda. Máme choré srdce, chorú dušu. Zrak je len verným zrkadlom nášho srdca a našej duše. Nie zrkadlo potrebuje opravu alebo uzdravenie, ale naše srdce a naša duša. A od toho tu je Ježiš. Ak si v hneve, potrebuješ odpustiť. A k tomu ťa volá Ježiš. Ak si v strachu, treba si dôverovať, no hlavne treba svoj život viacej odovzdávať do Božej prozreteľnosti. A aj k tomu ťa volá Ježiš. Ak si dezorientovaný, potrebuješ sa správne nasmerovať. I toto – správny smer – ukazuje Ježiš. Ak si unavený, odpočín si. I odpočinok poskytuje Ježiš. Ak si zatrpknutý, tvoja duša má veľa rán, ktoré si nespracoval. I tu pomáha Ježiš: uzdravuje hlavne cez svoje vlastné oslávené rany. Ak sa tohto všetkého dotkneš a za pomoci Ježiša to vyriešiš, tvoje zrak zažiarí znova a ty začneš nanovo vidieť. A svet okolo teba ti začne nanovo dôverovať.

Október – ružencový mesiac

*Ó chváľte Pána, všetky národy!
A všetci ľudia, zvelebujte Ho!
Veľká je Jeho milosť voči nám
a naveky je vernosť Pánova.
Bud' pochválený Pán!*

*Ďakujte Hospodinovi,
lebo je dobrý
a Jeho láska trvá od vekov!
Zavolaj teda, Izrael:
Naveky trvá Jeho láska!
Ty zavolaj, dom Áronov:
Naveky trvá Jeho láska!
Volajte všetci, ktorí sa Ho bojíte:
Naveky trvá Jeho láska!*

*Vo veľkom trápení
vonal som Pána
a vypočul ma, uľavil.
Pán pri mne stojí,
nebudem sa báť,
veď čože mi aj človek urobí?
Pán pri mne stojí
s mojimi pomocníkmi,
na nepriateľov hľadím v pokoji.
Lebo je lepšie utiekať sa k Bohu
než na ľudí sa spoliehať.
Lebo je lepšie utiekať sa k Bohu
ako sa zveriť kniežatám.*

*Obklúčili ma všetky národy,
odrazil som ich
v mene Pánovom.
Obklúčili ma nepriatelia moji,
odrazil som ich
v mene Pánovom.
Obklúčili ma ako roj včiel,
no zhasli ako plameň z raždia,
odrazil som ich
v mene Pánovom.*

Boh o tebe vie

Pozvali ma Katka a Bibka. Obe boli v Dome Júdovom. Pre nich, ako aj pre celé spoločenstvo bola prvá nedeľa v mesiaci spojená s cestou do Podolíncu. Chodievali k redemptoristom prežívať modliace sa spoločenstvo. Mal som obavy tam ísť. Nie preto, žeby som nepoznal cestu, ale preto, že som nikdy nepatril do žiadnej modlitebnej skupiny. Aj preto som sa tam vždy na chóre dobre ukryl. Nikým nepoznaný som odtiaľ sledoval, čo sa deje dole v chráme. Vnímal som každé jedno slovo, každú jednu pros-bu. Takýchto prvých nediel som absolvoval už niekoľko a počul som všetky úmysly modlitieb. Raz mi však napadla jedna myšlienka: Kedy sa budú modliť za nás kňazov? Veď aj my sme tam prichádzali, prinášali svoje starosti a boje. Či Boh vidí a počuje iba modlitby za chorých, rozvedených, zranené manželky a deti? Viem, ako vrúčne som vtedy prosil: „Bože, ak ma vidíš a počuješ, ak so mnou ideš v týchto mojich krížoch a plánoch, daj, aby dnes počas úmyslov zaznela prosba aj za nás kňazov.“ A stalo sa! Odchádzal som z Podolíncu šťastný, lebo Boh mi potvrdil, že ma vidí.

„Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ volá slepý Bartimej. Túži po Ježišovej pozornosti. Volá k nemu, aby nebol prehladnutý v dave.

Z ľudského pohľadu má malú šancu, veď nič nevidí, len vystiera ruky kdesi do tmy a nemá ani tušenie, či sa jeho slová dostanú cez zástup, ktorý svojou vravou výrazne znižuje jeho príležitosť na úspech.

Pri čítaní tohto nedeľného evanjelia vnímam, koľko ešte chýba mojej viere v Boha a Bohu. Bartimej, ktorý je sám a bez pomoci, ktorého okrikujú, aby mlčal, vidí vo svojej slepote prechádzajúcu nádej. A keď sa mu dostane pozvania: „Vstaň, volá ťa!“, odhadzuje svoju istotu, svoj plášť a ide k Ježišovi. Verí, že okrem Ježišovej pozornosti dostane aj uzdravenie. Slepý človek totiž nikdy neodhodí svoje veci, lebo by nenašiel svoj plášť, keby ostal slepý aj naďalej. Bartimej je nám povzbudením. Aj my neraz vystierame ruky pri modlitbe do „prázdnoty“. Áno, svojimi očami Boha nevidíme, ale túžime vidieť a veriť, že on vidí nás. V akejkol'vek slepote alebo slepej uličke sa nachádzame, chceme mať v srdci jasno, že okrem našej tmy spôsobenej hriechom, pádom či slabosťami nás obklopuje Božia milosť a láskyplná pozornosť. Spomeniem ešte jednu myšlienku: Slepý Bartimej totiž predbehol aj apoštolov Jakuba a Jána. Tí, keď si dobre spomínate, minulý týždeň prosili o miesto po Ježišovej pravici a lavici, aby ich ľudia videli a obdivovali. Bartimej, naopak, chce iba vidieť, aby mohol spolu s inými obdivovať a chváliť Božiu dobrotu.

Jozef Kozák

Podakovanie: Ďakujem rodičom birmovancov za milodar pre farnosť. Ďakujem všetkým, ktorí prispeli na misie. Vyzbierali sme 880 eur. Nech vám Pán odmení vašu štedrosť.

V stredu bude sv. omša o 17:30 hod., nakoľko budem vzdialený z farnosti. Prosím o pochopenie tejto situácie.

Angažovanosť laikov

Apollo bol výrečný a zbehlý v Písmach. Bol poučený o Pánovej ceste a so zápalom ducha hovoril a správne učil o Ježišovi, hoci poznal iba Jánov krst. Keď ho počuli Priscilla a Akvila, vzali ho k sebe a dôkladnejšie mu vysvetlili Božiu cestu (porov. Sk 18, 23-26).

Akvila a jeho manželka Priscilla boli laici, ale dokonale poučení Pavlom. O Ježišovi a jeho evanjeliu toho vedeli viac než výrečný Apollo. Mohli sa od neho dištancovať, prehlásiť ho za sektára alebo sa cítiť nekompetentní poučovať ho. No oni ho pozvali k sebe na návštevu, Priscilla zaiste pripravila dobré pohostenie a v láske ho učili. Apollo sa pokojne mohol uraziť, ale on to od nich, od laikov, pokorne prijal.

Pane,

dodnes sa máme od prvých kresťanov čo učiť. Ich hlavnou starosťou i radosťou bolo hlásať evanjelium. Ľudia ich poznávali po láske. Tá bola ich výrazným charakteristickým znakom, katalyzátorom podporujúcim rýchle šírenie radostnej zvesti do okolitého sveta. Pane, odpusť nám, že sa príliš utápame vo svojich starostiach a málo sa zasadzujeme za Božie kráľovstvo.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 30. týždni Cezročného obdobia - (B)

26.X. pondelok

17:00 Za ě Karola, Máriu a Antona Zigových

27.X. utorok

17:00 Za ě Rudolfa a Angelu Hábelových a rodičov

28.X. streda

17:30 Za ě Jozefa a Annu Radakovičových a za ťa

29.X. štvrtok

17:00 Za ě Jozefa a Máriu Mizerových

30.X. piatok

17:00 Za ě Františka a Annu Kovačovičových

31.X. sobota

08:00 Za ě Stanislava a Ludmilu Novosedlíkových

Upratovanie kostola č.d. 229-253

1.XI. 31. Nedeľa Cezročného obdobia – Všetkých Svätých

08:00 Za ě Augustína a Máriu Gašparovičových

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Hajičková M., Polanská Z.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

15:00 Dušičková pobožnosť na cintoríne

Liturgický kalendár

26.X. pondelok	Sv. Lucían a Marciál, mučeníci
27.X. utorok	Sv. Evarist, pápež, Sv. Sabína, mučeníčka
28.X. streda	Sv. Šimon a Júda, apoštolí - Sviatok
29.X. štvrtok	Sv. Felicián
30.X. piatok	Sv. Marcel, vojak, Sv. Eutropia, mučenica
31.X. sobota	Sv. Wolfgang, biskup

XI. Dva páry veličín

Téma z Písma

Márnosť, len márnosť - hovorí Kazateľ. Márnosť, len márnosť, všetko je iba márnosť.

(Kaz 1, 2)

V prvý deň týždňa zavčas ráno prišli (ženy) k hrobu a priniesli voňavé oleje, čo si pripravili. Kameň našli od hrobu odvalený, vošli dnu, ale telo Pána Ježiša nenašli. Ako nad tým rozpačito uvažovali, zastali pri nich dvaja mužovia v žiarivom odeve. Zmocnil sa ich strach i sklonili tvár k zemi. Ale oni sa im prihovorili: „Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu. Vstal z mŕtvych.“

(Lk 24, 1-6)

Ved' ak niet zmŕtvychvstania, nebol ani Kristus vzkriesený. Ale ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera.

(1 Kor 15, 13-14)

Variácia

Jedno staré príslovie hovorí, že v prítomnosti je istá len minulosť a v budúcnosti je istá len smrť. V prítomnosti nie je isté nič, lebo prítomnosť je iba teoretický pojem, pretože v praxi vôbec neexistuje.

Rodíme sa nielen do priestoru, ktorý je síce istý, no mení sa každú sekundu, ale rodíme sa i do tej sekundy, ktorú poznáme iba teoreticky, pretože keď k nám z budúcnosti dorazí, už opäť mizne v minulosti. Čas skrze nás preteká a ak je v ňom niečo isté, potom len spomenutá dvojica: minulosť a smrť.

A v tejto chvíli (ktorá prakticky tiež neexistuje, pretože už opäť uplynula) si môžeme položiť otázku, či pre tie dve veličiny, tie dve istoty má zmysel prežívať prítomnosť, či má zmysel vôbec existovať.

Ak takto alebo podobne, a k tomu ešte nahlas, uvažoval Sokrates pred svojou manželkou, nemohol sa čudovať, že nemala pre jeho filozofiu nijaké pochopenie a bola by ho radšej videla pri nejakej poriadnej manuálnej práci.

Ak si uvedomíme, že tie dve veličiny, minulosť a smrť, nie sú nám nanič (minulosť je nenávratne preč a smrť nie je práve to, čo by sme si priali každý rok na narodeniny), môžeme prepadnúť skepse. Načo ten život je? Aký má zmysel? Prežiť?

Nemám v úmysle zabiehať do planého filozofovania, ale i ten, kto nie je filozoficky vzdelaný a nevie to slovne formulovať, cíti kdesi hlboko v kostiach, že samotné ľudské prebývanie na zemeguli bez konečného zmyslu je koniec koncov jedna veľká márnosť, ktorá vedie za každých okolností k jedinému, a to je smrť. A ak už je všetko navždy spolu s minulosťou preč a druhé nemilé človeka s určitosťou čaká, nebolo by vari od veci prežiť si tých pár neistých rokov v príjemnom opájaní sa. Alebo, ako by povedal Karl Marx, vymyslieť si náboženstvo, čo

je podľa neho ópium, ktoré mi umožní lepšie prežiť tú ničotnú márnosť pozemskej existencie?

Bolo by v tom trochu logiky, ak medzi vyrobenú drogu a vyrobené náboženstvo položíme znamienko rovnosti.

Celkom iná situácia nastane, keď neprijímame nič umelo vyrobené, ale prijímame skutočnú historickú udalosť. Kristus zvíťazil nad smrťou a tým dal zmysel nielen našej smrti, ale i každému ľudskému životu. Z pohľadu večnosti dal dokonca zmysel i kozmickému priestoru a času.

A predsa ide už na prvý, letný pohľad o malý rozdiel. O rozdiel medzi poverou a vierou. Na druhý, hlbší pohľad ide o rozdiely dvoch párov veličín. Minulosti so smrťou a večnosti s nádejou.

Z toho okrem iného vychádza, prečo kresťania nevyznávajú vieru v život posmrtný, ale majú Vieru v život večný.

Prosby

Žijem vo svete, ktorý je naklonený viac povere ako viere.

- Pane, daj mi schopnosť rozlišovať veličiny. Nie je každý človek filozofom, ale každý môže byť filozofujúcim.

- Nauč ma, Bože, klásť si zmysluplné otázky. Nie je každý človek vynálezcom, ale každý môže objavovať.

- Daj mi, Bože, aby som nachádzal zmysluplné odpovede, a zbav ma radosti z pitvania nezmyslov.

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

Nejde o kávu

Ježišovo „kajajte sa“ (Mk 1, 15) nie je výzva, aby sme sa začali dívať ešte viac sami na seba. On vlastne ani nepovedal: Spytujte sa, obráťte pozornosť na svoje slabosti, vstúpte do seba a vnorte sa do svojho svedomia... Nič také. Ale kajajte sa a obráťte sa ku mne, k svojmu Bohu!

Áno, je len jediné skutočné obrátenie, obrátiť sa k Bohu, ktorý dosiaľ stál v našom živote možno niekde stranou. Pozrieť sa mu do očí, nájsť si na neho čas. Až keď sa stretne s tváre do tváre s naším Bohom, uvidíme a nanovo pochopíme aj svoj hriech. Obrátenie k nemu nás, samozrejme, privedie k tomu, že budeme konať aj skutky pokánia. Určite nimi ale nemôžeme začínať. Pretože Bohu vlastne vôbec nejde o naše cigarety, ani o našu kávu alebo čokoládu. Nejde mu ani o naše pôsty, vďaka ktorým si potom ešte niekedy sami sebe nahovárame, akí sme dobrí, že sme to dokázali.

Bohu ide o nás a o to, aby sme ho veľkoryso pustili do svojho života. Potom tiež dokážeme dať prednosť veciam dôležitejším, než je televízia alebo káva.

Voitech Kodet OCarM ThD „Hľadám tvoju tvár“

„Čím chceš byť?“ - pýtal som sa včera jedného dvanásťročného chlapca. „Musíme sa veľa modliť, aby som sa dobre rozhodol“ - odpovedal.“

Josef Haľko, biskup

Príbeh na ozdravenie duše

Skúška odvahy

„Ak chceš patriť do našej partie, musíš to urobiť!“ povedal drzo Peter.

Andrej uprene hľadel na špičku svojich topánok. „Nikdy som nekradol,“ zamrmľal.

„Všetko je raz prvýkrát. A skúška odvahy je skúška odvahy!“ mudroval Peter.

„Neboj sa,“ povzbudzoval Andreja Boris. „My odpútame starého pozornosť a zatiaľ v твоjich vreckách zmizne zopár čokolád. Poďme, len sa neboj!“

Andrej pokrčil plecami: „Ukradnúť čokoládu staršiemu človeku veru nie je príliš odvážne.“

„Takže si zbabelec?“

„Nie som zbabelec,“ ohradil sa Andrej a všetci traja vykročili k malému obchodníkovi, v ktorom sa dalo kúpiť takmer všetko. Ozval sa zvonček na dverách. Predavač sa na chlapcov pozrel ponad okuliare a kývnutím hlavy ich pozdravil.

Peter a Boris sa tvárili, že si ľahostajne prezerajú tovar. Potom odlákali pozornosť predavača do kúta so zošitmi.

„Koľko stojí tento?“

„Päťdesiat centov.“

V opačnej časti obchodu si Andrej rýchlo vopchal do vreciek niekoľko čokolád. Chlapci zaplatili za zošit. Predavač každému z nich podaroval žuvačku. Rozdával ich všetkým deťom.

Chlapci vzrušene utekali preč. Andrej potom v záhrade odovzdal korisť.

„Čokoláda s orieškami! Super!“

Rýchlo ju zjedli. Andrejovi sa však zdala priveľmi horká.

„Teraz patríš k nám!“ povedal Peter a tľapli si rukami.

„Idem domov,“ zamrmľal Andrej. Večer sa učil a hoci sa mu nechcelo, šiel spať bez rečí.

Keď na druhý deň ráno prechádzal popred obchod, zvieralo mu srdce. Po vyučovaní si svoje veci balil tak dlho, až zostal posledný, a vybral sa do obchodu. Zvonec zazvonil a starec ho srdečne privítal.

Chlapec položil peniaze vedľa pokladne: „Tri čokolády, prosím.“

„Nech sa páči, Andrej, vezmi si ich,“ odpovedal predavač.

„Už som si ich vzal včera,“ zahundral chlapec a celý očervenel. „Musel som to urobiť. Bola to skúška odvahy...“

Starec si vzal peniaze a vydal mu zvyšok. Ako vždy podaroval Andrejovi žuvačku. Potom súhlasne kývol hlavou: „Tú skúšku odvahy si zložil dnes.“

Všetci máme nejakú partiu, ktorá nám nariaďuje, ako sa máme obliekať, ako máme rozprávať, kam máme ísť, čo si máme vybrať.

Tlak druhých utláča naše vnútro, miesto, kde sme čestní, priami a šfachtaní. Miesto, kde sa rodia naše sny. Skutočnou odvahou je oslobodiť sa od tlaku tých, ktorí rozhodujú za nás.

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Desatoro

5. prikázanie *Nezabiješ* (Ex20, 13)

Previnenia proti životu

Čo sa týka jedla a jedenia, príliš prísni hovoria, že človekovi stačí to jedlo, ktoré ho udrží pri živote a pri sile k

práci. To nemôže platiť všeobecne. Kresťanstvo pozná aj sviatky a oslavné dni, pozná aj štedrý večer... Vtedy sa ľudia iste nepohostia len tým minimom jedla, ktoré ich udrží pri živote. Takú prísnosť iste nezachovávali ani hostia na svadbe v Káne Galilejskej za prítomnosti Ježiša. Posedenie pri jedle má v rodine i v iných podobných spoločenstvách aj akúsi ľudskú zjednocujúcu úlohu. Pritom môže zostať naskrz dôstojné. V našich rodinách sa hovorievalo deťom:

Pri stole ako v kostole... Pred jedlom bola modlitba, ktorá pripomínala, že prestretý stôl je štedrosťou Božích darov. V kláštorech sa v jedálni uprostred jedla čítavalo - na začiatku z Písma, potom iné knihy. Vo všetkom bola snaha držať sa slov sv. Pavla: „Či teda jete, či pijete, či čokoľvek iné robíte, všetko robte na Božiu slávu“ (1 Kor 10, 31). I jedenie i pitie človeka môžu byť dôstojné. No jedno i druhé, ak sa prekročia hranice, môže byť nezdravé a previnením proti piatemu príkazu. A zneuctuje to človeka. Saint-Exupéry to vystihol pôsobivo.

Malý princ chodil po planétach... Vydal sa na ďalšiu...

Na ďalšej planéte býval pijan. Návšteva u neho bola veľmi krátka. Ale malý princ po nej veľmi zosmutnel.

„Čo tu robíš?“ - povedal malý princ pijanovi, ktorý sedel mlčky pred radom prázdnych a radom plných fliaš.

„Pijem,“ - odpovedal pochmúrny pijan.

„A prečo piješ?“ - opýtal sa malý princ.

„Aby som zabudol,“ - povedal pijan.

„Na čo aby si zabudol?“ - vyzvedal malý princ a už ho začínal ľutovať.

„Aby som zabudol, že sa hanbím,“ priznal sa pijan a zvesil hlavu.

„A za čo sa hanbiš?“ - vypytoval sa ďalej malý princ, pretože by mu bol rád pomohol.

„Hanbím sa, že pijem!“ - dodal pijan a nadobro sa odmlčal.

Malý princ zostal zmätený. - A ticho odišiel.

„Dospeli sú rozhodne veľmi, veľmi zvláštni,“ hovoril si v duchu po ceste od pijana.

Alkohol a pijanstvo ničia život človeka. Pomaly ho vraždia, zabíjajú. Hriech vraždy je do neba volajúci. Ale koľko podob môže mať. Jestvuje mnoho spôsobov vraždy, napísal kriticky Bertold Brecht. „Možno vraziť niekomu do brucha nôž. Možno obráť niekoho o chlieb, odoprieť niekomu liečbu. Možno niekoho nechať bývať v nezdravom byte, ubiť niekoho nadmernou prácou a zlou mzdou, dohnať niekoho k samovražde, zavliecť niekoho do vojny...“ A Brecht dodáva - „len málo spôsobov ničenia života je v našich štátoch zakázané...“

Ako nesmiem ubližovať na zdraví sebe, tak nesmiem ubližovať ani iným. Ani fyzicky, ani psychicky. Nesmiem vystavovať iných ani vážnemu nebezpečenstvu - zdravia, či priam života. Nesmiem nikoho, tak ako ani sám seba zmrzačiť. Vrcholom previnenia proti piatemu príkazu je to najotrasnejšie - samovražda, alebo vražda iných. Tu sa dopúšťame často veľkých previnení. Vypije niekto víno či iný alkohol, a sadne za volant? Ohrozuje seba a ohrozuje možno stovky alebo tisíce iných na dlhej preplnenej ceste... Veľkú zodpovednosť majú šoféri autobusov, či strojvodcovia vlakov... Čítali sme knihu kňaza, ktorý si vzdychol, keď šofér povie úprimne pri spovedi: Vystavil som nebezpečenstvu svoj život i život iných... Bol som nemúdry a nezodpovedný! A predsa, koľko nešťastí je na cestách. A sú očividne zavinené...

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku